

Жили собі дід та баба. І такі вони були бідні — нічого не мали: що зароблять, те й проїдять, та й нема. От баба й напалася на діда:

— Зроби мені, діду, солом'яного бичка та осмоли його смолою.

Здивувався дід:
— Що ти говориш? Навіщо тобі той бичок?

А баба знову своє:
— Ти зроби, а я вже сама знаю навіщо.

Нічого робити: змайстрував дід солом'яного бичка та осмолів його смолою.

Вранці встала баба і погнала соло-
м'яного бичка пастися. Сама сіла пря-
сти під кущем та й задрімала.

Коли це з темного лісу вискочив
ведмідь з обдертим боком.

— Ти хто такий? — реве до бичка.

— Я бичок-третячок, із соломи зроб-
лений, смолою засмолений, — каже
спокійно бичок.

— Дай мені смоли обдертий бік
залатати! — просить ведмідь.

Ухопив він бичка й ну смолу відди-
рати! Та й зав'яз зубами, ніяк не вирве їх.

От баба прокидається — а соло-
м'яного бичка ведмідь тягає. Покликала
діда. Дід прибіг, віддер ведмедя, узяв
і кинув його в погріб.